

Адвентистський ВІСНИК

№ 4 (382)
Квітень 2022

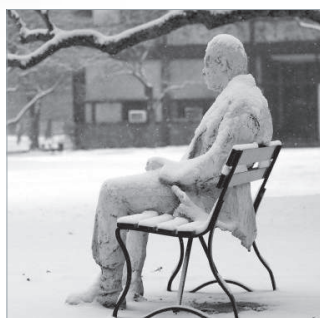
Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Бог хоче переправити мене НА ІНШИЙ БЕРЕГ

Христос допускає в нашому житті перепони, проблеми, переживання, труднощі, іноді відправляє нас у бурхливе море, щоб наша гордість і самовпевненість розвіялися. Ми ж гадаємо, чому на нас знову звалилися проблеми. Нам необхідно завжди пам'ятати і глибоко вірити: незважаючи на те, що ми не бачимо явної фізичної присутності Бога, Він не полишає нас віч-на-віч з бурею, коли ми пливемо з одного берега на інший. Ніщо і ніхто не може зупинити Христа. Тільки ми можемо, якщо відвернемося від Його любові, якщо підемо в інший бік. Бурхливе море навколо нас, проблеми, переживання – для Бога це найкоротша дорога, щоб прийти на допомогу. Проте ми повинні захотіти, щоб Він був поруч.

2

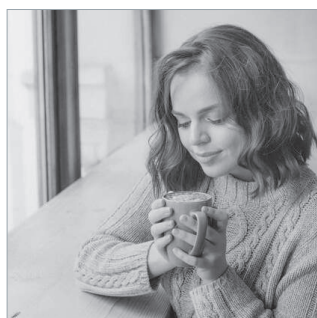
Чому знижується
температура віри

6

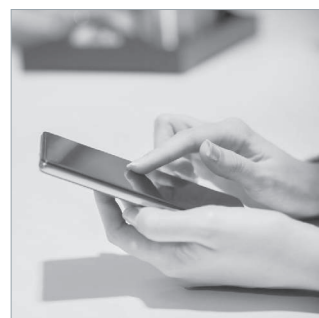
Хліба...
Хоч трохи...

8

Я не хотіла би
бути злою та
ображеною

10

Дай мені служіння

12

БОГ ХОЧЕ ПЕРЕПРАВИТИ МЕНЕ НА ІНШИЙ БЕРЕГ

Одного дня маленький хлопчик повернувся додому зі школи та приніс мамі листа від учительки. Лист був у запечатаному конверті. Мама відкрила конверт, прочитала листа і через декілька хвилин почала плакати. Син поцікавився, що ж там написала вчителька. Мама прочитала синові листа: «Ваш син геній. Проте ця школа надто мала і тут, на жаль, немає вчителів, здатних його чогось навчити. Тому, будь ласка, навчайте його самі».

Звичайно, хлопчик після цього до школи не ходив. Коли минуло багато років після смерті його мами, він переглядав архів, старі фотографії, листи. Натрапив на конверт, який він приніс колись зі школи. Він прочитав того листа: «Ваш син розумово відсталий. Ми не можемо більше навчати його в школі разом з усіма. Тому рекомендуємо вам навчати його самостійно вдома». Хлопчика звали Томасом Едісоном. Тоді він уже був одним із найбільших винахідників століття. Прочитавши листа, Томас довго плакав. Потім він записав у свій щоденник: «Томас Едісон був розумово відсталою дитиною, але завдяки своїй героїчній мамі він став одним із найбільших геніїв століття». Ми можемо зробити наших дітей такими, якими їх бачить Бог, або такими, якими ми їх бачимо. Виявляйте героїзм віри.

Христос прийшов у цей світ не для того, аби помахом руки перемістити кожного з нас у небесні оселі. Господь зрощує в нас віру. «І зараз же звелів Ісус своїм учням сісти в човна й плисти раніше за Нього на той бік, а Він тим часом відпустить людей. Відпустивши народ, піднявся Сам на гору, щоб молитися. Як увечеріло, Він залишався там на самоті. Човен уже був далеко від берега; його кидали хвилі, бо дув супротивний вітер. У четверту сторожу ночі Ісус попрямував до них, ідучи по морю. А учні, побачивши, що Він іде по морю, жажнулися, кажучи, що

це привид, і зі страху закричали. Зараз же сказав їм Ісус: Кріпійтеся, – це Я, не бійтеся. Петро, озвавшись до Нього, сказав: Господи, коли це Ти, накажи, щоб я прийшов до Тебе по воді! Він же сказав: Іди! І, вийшовши з човна, Петро пішов по воді, щоб іти до Ісуса. Та побачивши сильний вітер, злякався, почав тонути і закричав, гукаючи: Господи, спаси мене! І зараз Ісус, простягнувши руку, схопив його та й каже йому: Маловірний, чому ти засумнівався? Як увійшли вони до човна, вітер затих. А ті, що були в човні, поклонилися йому, кажучи: Ти насправді є Божий Син!» (Матв. 14:22-33).

У цій історії ми бачимо посвячення Петра, його щирість, готовність звершувати служіння. Важливо зрозуміти передісторію, чому Ісус «зараз же звелів», щоб учні швидко переправилися на інший берег. Адже сталося дещо цікаве: п'ятьма хлібами та двома рибками Христос нагодував п'ять тисяч людей. Після цього учні зібрали 12 кошиків їжі, що залишилися. Уявіть захоплення від цієї трапези. Звичайно, якщо є захоплення, то всі очікують продовження. «Тоді люди, побачивши чудо, яке Ісус вчинив, говорили, що Він є справжній Пророк, Який має прийти у світ. А Ісус, знаючи, що вони мають намір прийти, взяти й проголосити Його Царем, відійшов знову Сам на гору» (Івана 6:14, 15). Натовп людей хотів силою проголосити Христа Царем. Ісус розумів, що ще не настав Його час і необхідно цьому завадити.

ПЕРЕШКОДИ СТАЛИ ДОРОГОЮ ДЛЯ ІСУСА

В учнів, які збирали залишки їжі в кошики, очевидно, теж були подібні думки про їхнього Вчителя. Вони також бачили, які чудеса відбуваються. Ось чому Ісусові довелося кардинально змінювати цю ситуацію: забрати учнів із того місця, яке могло стати фальстартом у Його служінні. Христос наказує їм

сідати в човен і плисти на інший берег. Учні сідають у човен, відпливають від берега, вони виконують Божу волю.

На морі розпочалася буря. Якщо ми виконуємо Божу волю, чи гарантує це, що в нашому житті завжди будуть лише попутний вітер, безхмарне небо, тиша та гладь моря? Ні. Учні стикаються з перешкодою. «З настанням вечора Його учні спустилися до моря, увійшли в човен і попливли на другий бік моря, до Капернаума. Уже стемніло, а Ісус ще не приходив до них; море розхвилювалося, бо дув сильний вітер» (Івана 6:16-18).

Виконуючи волю Бога, приймаючи рішення жити за Його небесними принципами, ми не завжди перебуватимемо в комфортній атмосфері. Мета Бога – переправити нас на інший берег, з того боку, де ми були раніше, де ми поклалися на себе, свій досвід, життєві сили, на інший берег, де житимемо вірою.

Саме тому Ісус вирішив переправити учнів на інший берег. Вони бачили лише зриме, видиме, вибирали те, що очевидно. Християни й нині бувають або переможеними через своє невір'я, або переможцями завдяки своїй вірі. Ісус Христос бачив ситуацію, що склалася, розумів той настрій, який підтримували учні в розумах присутніх. Він вирішує навчити їх жити вірою, довіряти йому, а не провокувати Його. Божя мета – припинити покладатися на себе.

НІЩО І НІХТО НЕ МОЖЕ ЗУПИНИТИ ХРИСТА

Бог бажає навчити нас бачити Ісуса там, де Його, здається, немає. Ми хочемо чути Його голос у своєму житті, бачити Його присутність, та чи допомагає це зрощувати, зміцнювати нашу віру? Коли Господь виводив Ізраїль з Єгипту, Божий народ бачив унікальні прояви Божої сили. Потім вони побачили присутність Бога на горі, коли Він давав їм Десять Заповідей. Після цього Мойсей

піднявся на гору, а народ повернувся до Аарона та сказав, що Мойсея вже 40 днів немає, а їм потрібно зрине підтвердження. Тому вони готові пожертвувати своїми золотими прикрасами, щоб зробити собі золотого тельця. Навіть видима присутність Бога не завжди зупиняє людину в беззаконні.

Коли було збудоване святилище, Бога було видно там завжди у стовпі хмари та стовпі вогню. Чи допомагало це ізраїльському народові довіряти Богові? Не завжди. Вони неодноразово говорили, що хочуть повернутися до Єгипту, бо манна небесна набридла, хочеться змінити раціон. Бог бажає, аби ми навчилися вірити, що Він завжди перебуває поруч, навіть якщо ми не бачимо Його.

Після воскресіння Ісус з'явився учням, але серед них не було Хоми. Присутні повірили, що Христос воскрес. Хома сказав: «Поки не вкладає руки, не доторкнися, не повірю». Цей учень, побачивши Христа, уже не доторкався до Його ран, а вигукнув: «Господь мій і Бог». Проте його назвали невіруючим.

Нам інколи здається, що Бог приходить на допомогу людині останньої миті. Христос робить це для того, аби людина зрозуміла, що своїми зусиллями вона нічого не зможе змінити. Необхідно покластися на силу Бога. Господь перебував з учнями, бачив їхню боротьбу і в найважчий момент прийшов на допомогу під час бурі. Христа з учнями розділяло штормове море, але ні відстань, ні високі хвилі не завадили Йому прийти їм на допомогу. Саме перешкоди стали дорогою для Ісуса.

Христос допускає в нашому житті перепони, проблеми, переживання, труднощі, іноді відправляє нас у бурхливе море, щоб наша гордість і самовпевненість розвіялися. Ми ж гадаємо, чому на нас знову звалилися проблеми. Нам необхідно завжди пам'ятати і глибоко вірити: незважаючи на те, що ми не бачимо явної фізичної присутності Бога, Він не полишає нас віч-на-віч з бурею, коли ми пливемо з одного берега на інший. Ніщо і ніхто не може зупинити Христа. Тільки ми можемо, якщо відвернемося від Його любові, якщо підемо в інший бік. Бурхливе море навколо нас, проблеми, переживання – для Бога це найкоротша дорога, щоб прийти на допомогу. Проте ми повинні захотіти, щоб Він був поруч. Ми маємо можливість стати на коліна та сказати: «Господи... Господи...».

ТЕ, ЧОГО МИ НЕ РОЗУМІЄМО СЬОГОДНІ, РОЗУМІЄМО ЗАВТРА

У цій історії містяться дві молитви Петра. Перша: «Господи, якщо це Ти, я хочу ходити по воді. Дозволь мені йти до Тебе по воді». Чимало людей іноді так і моляться: «Господи, якщо це Ти, зроби чудо для мене!» Друга молитва: «Господи! Урятуй мене!» Від кого ряту-

«Христос чекає на наш крик душі, коли ми розуміємо, що Його рука найнадійніша і ми загинемо, якщо Він не вихопить нас зі шторму і не витягне. Бог бажає зміцнити нашу віру, щоб ми розуміли свою залежність від Нього.»

вати? Від самого себе. Це молитви від самовпевненості до віри.

Ісусу три види стосунків між дитиною і батьком. Усе залежить від положення руки. Перший, коли дитина показує рукою «дай». Ми часто приходимо до Бога з проханням «дай». Святе Письмо говорить, що Бог не відмовить тому, хто просить. Другий, коли дитина показує рукою «не давай». Закриває себе рукою, щоб не отримати від батька покарання. Третій, коли дитина тримає тата за руку і вони йдуть разом. Дитина щаслива, адже її рука в руці її тата; вона знає, що все буде гаразд.

Коли ви просите Бога, а Він не відповідає, продовжуйте жити, довіряючи Йому. Те, що ми не розуміємо сьогодні, розуміємо завтра. Спаситель відповів Петрові: «Іди». «Дивлячись на Ісуса, Петро безпечно йде по воді, але коли він самовдоволено озирається на своїх товаришів у човні, то випускає з поля зору Спасителя. Ураганний вітер піднімає величезні хвилі якраз між ним і Господом. Петро лякається. На мить Христос зникає з його очей – і Петро втрачає віру. Він починає тонути. Проте цієї ж миті, коли хвилі загрожують смертю, Петро підводить свої очі від розлючених хвиль та, спрямовуючи погляд на Ісуса, вигукує: «Господи, спаси мене!» Ісус негайно хапає простягнену руку і каже: «Маловірний, чому ти засумнівався?»

Далі вони пішли поруч, і рука Петра залишалася в руці Господа, доки вони не увійшли в човен. Тепер Петро був покірний і мовчазний. Він не мав чим хвалитися перед своїми братами, бо через невіру й самозвеличення мало не загинув. Відвівши свій погляд від Ісуса, він утратив опору й почав тонути.

Як часто ми уподібнюємося до Петра в час тривоги! Ми дивимося на хвили, замість того щоб не зводити очей зі Спасителя. Наші ноги ковзаються, а гордовиті води перекочуються через душу. Ісус не наказував Петрові йти до Нього, щоб той загинув. Він не кличе нас йти за Ним, аби потім залишити. «Не бійся, – каже Господь, – бо Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє, Мій ти! Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе; коли будеш огонь переходити, – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. Бо Я – Господь, Бог твій. Святий Ізраїлів, твій Спаситель!» (Ісаї 43:1-3)» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 381, 382).

ЛЮДИНА, ЯКА ТОНЕ, НЕ МОЖЕ КЛИКАТИ НА ПОМІЧ

Між двома молитвами Петра проходить ціле життя від віри в себе й бажання здаватися кращим за всіх до віри в Спасителя. Ісус відповів на першу молитву Петра, щоб викласти йому урок, показати, як багато в ньому гордості, самовдоволення й самовпевненості. Іноді Бог відповідає на наші молитви саме для того, аби показати, чого нам потрібно позбутися.

Коли я тону, я не міг кричати. У мене були інші пріоритети. Людина, яка тоне, не в змозі кликати на допомогу. Фахівці стверджують, що в неї всі сили йдуть на збереження дихання, яке є життєво важливою функцією. А коли перехоплює дихання, кричати неможливо. Хіба що людина, швидко зорієнтувавшись, встигла це зробити до того, як почала тонути, що трапляється вкрай рідко. Аби потонути, необхідно від 20 до 60 секунд.

Крик Петра, коли він тону, це чудо. Петро дуже швидко зорієнтувався, зрозумів, що з ним відбувається. Як рибалка, він усвідомив, що не зможе врятуватися, часу на боротьбу немає. Він уже не боїться, яким його побачать учні, адже розуміє, що гине. Ось чому його молитва-крик: «Господи, спаси!» прозвучала миттєво. Так само швидко була простягнута рука Ісуса для допомоги. Христос чекає на наш крик душі, коли ми розуміємо, що Його рука найнадійніша і ми загинемо, якщо Він не вихопить нас зі шторму і не витягне. Бог бажає зміцнити нашу віру, щоб ми розуміли свою залежність від Нього.

Щойно Ісус увійшов у човен, вітер і шторм затихли. Присутність Христа в нашому житті приносить мир у серце. Коли ви опинитеся серед шторму й не будете бачити Ісуса, пам'ятайте і глибоко вірте, що Він перебуває поруч. У найскладніший період вашого життя Він прийде на допомогу, якщо ви Його покличете. Ніщо і ніхто не зможе зупинити Христа на шляху до вас.

Святослав
Музичко

ЗАСТУПНИЦЬКА МОЛИТВА

ЗМІНИТЬ ВАШЕ ЖИТТЯ

«Признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!»

Якова 5:16

Кожна людина хоч раз у своєму житті молилася за ближнього. Заступницька молитва – це молитва за друзів, рідних, ворогів. Якось навесні я познайомився з Катериною, яка прийняла хрещення в нашій Церкві. Я підвозив цю сестру на богослужіння й запитав її, як вона дізналася про адвентистів і як прийшла до Бога. Вона розповіла цікавий досвід. «Моя мама померла 20 років тому. Нещодавно мені наснився сон, що через рік і три місяці я помру. Я запитала себе: "Якщо я точно помру, то що на мене чекає далі? Що для мене зараз найважливіше?" Я зрозуміла, що не маю взаємин із Богом. Я почала молитися: "Господи, якщо Ти хочеш, щоб я краще пізнала Тебе, приведи мене в істинну Церкву". Моя мама колись була віруючою і дотримувалася суботи. Я знаю, що в інших конфесіях здебільшого святкують недільний день.

Згодом я поділилася своїми думками й переживаннями зі співробітницями. Сказала, що шукаю істинну Церкву, людей, які дотримуються суботи. Мені сказали, що в нас є працівниця, яка в п'ятницю йде з роботи раніше і в суботу ніколи не працює. З'ясувалося, що вона адвентистка сьомого дня. Згодом я прийняла хрещення в Церкві адвентистів сьомого дня. Пастор мені потім пояснив, що не можна так серйозно ставитися до снів, бо іноді вони не від Бога, проте він радий, що так я прийшла до Господа.

Моя мама завжди запрошувала мене до церкви, та я не погоджувалася. Вона молилася за мене. Я почала жити світським життям, вийшла заміж. Виявилося, що мій чоловік чаклун, ворожбит. Отак ми й жили. У мене двоє синів, вони теж продовжують займатися чаклунством. Чоловік помер 10 років тому.

Я вдячна Богові, що Він спас мене й допоміг пізнати Його. Сьогодні я молюся за своїх дітей, щоб вони покинули служіння сатані. Розумію, що моя заступницька материнська молитва має величезну силу. Віктор, один із синів, дозволив за нього молитися».

Після смерті її мами минуло 20 років – і вона прийшла до Бога. Я також є прикладом впливу заступницької молитви моєї мами. У вісім років я почав курити, у 12 років – вживати алкоголь. Церква була для мене формальністю. У моєму житті панували подвійні стандарти. Якось під час розпивання алкогольних напоїв мені спало на думку: «Що ти тут робиш? Навіщо тобі цей бруд?» Адже десь у глибині душі я розумів, що це марна трата часу, що йду не тим шляхом. Відтоді моє життя розвернулося на 180°, і згодом я став служителем, пастором.

БОГ МАЄ ПРАВО ДОПОМОГТИ ЛЮДИНІ

Заступницька молитва дає владу Богові діяти, адже Він створив людину зі свободою вибору. Коли людина йде своїм шляхом без Бога, Господь прагне допомогти їй. Проте вона своєю поведінкою та своїми словами заявляє всьому Всесвіту, що Бог їй не потрібен. Якщо хтось молиться за цю людину, то він дає право Богові втручатися в її життя, щоб спасти її. Господь має право сказати силам темряви, що за цю людину попросили її друзі, батьки і тепер Він може їй допомогти.

Заступницька молитва має величезну силу. «А хто судитиме? Ісус Христос, Який помер і воскрес; Який по правіці Бога, – Він і заступається за нас!» (Римл. 8:34). Ісус Христос дає нам право не тільки називатися Його ім'ям, а й бути, як і Він, заступниками. Сьогодні Він заступається за кожну людину. Христос є для нас Взірцем для наслідування.

«Молитва – це подих душі, це таємниця духовної сили. Її не можна замінити жодними іншими засобами благодаті. Вона зберігає здоров'я душі. Молитва дозволяє серцю безпосередньо спілкуватися з Джерелом життя, зміцнюючи м'язи релігійного досвіду. Варто лише знехтувати молитвою або

молитися нерегулярно, лише тоді, коли це вам зручно, і ви втратите зв'язок із Богом. Духовні здібності втратять свою енергію, а релігійний досвід – здоров'я та життєві сили» (Е. Уайт. Служителі Євангелія. С. 255). Якщо ми не молимося, ми духовно мертві. Якщо ми хочемо бути духовно сильними людьми, нам треба більше молитися.

ЗАСТУПНИЦЬКІ МОЛИТВИ БЕЗ ВІДПОВІДІ

Чи було так, що ви не одержали відповіді на заступницьку молитву? Чи вірите ви, що зміни можуть відбутися в житті ваших рідних, друзів, ворогів? Чи хочете ви, щоб на всі ваші заступницькі молитви відповідав Бог? Є молитви, на які Бог ніколи не відповідає. Господь ніколи не відповідає на молитву, яка призведе до вічної смерті людини, за яку моляться. Христос робить усе для того, щоб людина була спасенна. Господь ніколи не вчинить нам зла і не допустить зла в житті людей, за яких ми молимося. Іноді щось відбувається всупереч нашим очікуванням, та Бог здійснює все за своїм планом. Часом нам здається: якщо не отримали бажаної відповіді на молитву, то Бог нас не чує, молитва даремна.

Хочеться, щоб ваше уявлення про заступницьку молитву змінилося. Хочеться, щоб ви навчилися відчувати радість і задоволення від ваших молитов за ваших рідних, близьких, друзів, уряд, сусідів і навіть ворогів. Хочеться, щоб ви вставали з колін після молитви за інших натхненними, із радісним серцем.

Був час, коли заступницькі молитви не приносили мені радості. Ба більше, вони були для мене тягарем. А Богові не потрібні жертви не від щирого серця, не потрібні молитви без віри. Я зізнався Господу, що мені нудно молитися за моїх рідних і близьких, хоч я їх люблю.

Будуйте з Богом чесні взаємини. Якщо вам щось не подобається у вашо-

му духовному житті, щиро скажіть Йому про це. Якщо ви чесно називаєте свою духовну проблему, її легше розв'язати. Я вирішив записувати заступницькі молитви.

Найсильніше рішення в житті

Ми маємо визнати, що не завжди усвідомлюємо, що краще в тій чи іншій ситуації для нас і людей, за яких ми молимося. Про що б ви просили молитися друзів, якби опинилися на місці Йосипа, кинутого братами в яму? Про те, щоб ваші брати витягли вас і вибачилися? Чи витягли і продали в рабство? Коли виникає проблема, ми зазвичай молимося, щоб якнайшвидше все змінилося на краще.

Знаючи історію Йосипа, ми розуміємо, що з Божої волі йому треба було пережити зраду братів і бути проданим у рабство. Здолавши спокуси й випробування, потрапивши до в'язниці, Йосип залишався вірним Богові та згодом став другим після фараона. Тож про що треба було звершувати заступницьку молитву, коли брати кинули Йосипа в яму? Молитися, щоб Господь зміцнив і зберіг віру Йосипа, щоб він був вірний Йому й ніколи не забував і не сумнівався, що його життя в руках усемогутнього люблячого Бога.

Що дало силу Йосипу пережити лихоліття? Вісниця Божа, описуючи історію Йосипа, говорить: коли його продали в рабство, він удалині побачив намет. Тоді він вирішив залишатися вірним Богу завжди.

Така молитва зміцнить нашу віру. Ми не знаємо, що нас чекає попереду, але будемо впевнені, що все під Божим контролем. Чи молитесь ви за своїх дітей, рідних, близьких серцю людей, щоб вони завжди були вірні Богові та ніколи не забували й не сумнівалися, що їхнє життя в руках усемогутнього Господа. Вірність Богові допоможе подолати всі випробування. Звершуючи молитву за ближніх, завжди пам'ятайте обітницю: *«Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра»* (Римл. 8:28).

Заздалегідь дякуйте Богові за відповідь на молитву

Випробування потрібні в нашому житті, щоб ми стали сильнішими й витривалішими. Коли виникають труднощі, попросіть ваших рідних і друзів молитися за вас. Така молитва зміцнить вашу віру й тих, хто за вас молиться. Бог буде радий відповіді на таку молитву.

Візьміть аркуш паперу або в мобільному телефоні напишіть заступницьку молитву за певну людину. Перелічіть п'ять змін, які ви бажаєте, щоб відбулися з вашим другом чи родичем. Не

просіть про зміни, а дякуйте за них Богові, наче вони вже відбулися. Коли я молюся за людину, я бачу її недолики, а Бог бачить її вже оновленою й очищеною. Дивіться на людину й обставини так, як дивиться на них Бог, очима віри.

Вірте до останнього

Молитва – не миттєва подія, це процес, і результат одержите пізніше. Якщо ви молитесь, процес втручання в життя людини розпочався. Якщо зміни відбуваються повільно або ми їх зовсім не бачимо, то розчаруємося і думаємо, що Бог не чує наших молитов. Насправді ж процес уже розпочався, і Господь знає, як усе влаштувати, аби людина зрозуміла, що має проблему, і почала розв'язувати її. Якщо ми не одержуємо відповіді на молитву, це не означає, що результату немає, а просто поки ми його не бачимо. Потрібен час. Продовжуйте молитися, доки не отримаєте відповіді.

«Віра – суттєва умова почуті молитви» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 157). *«Без віри неможливо догодити Богові. Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що Він є і що винагороджує тих, які Його шукають»* (Євр. 11:6).

Формальна молитва не є ефективною. *«Все, про що молитесь і просите, – вірте, що одержите, і сповниться вам»* (Марка 11:24). Віра надихає, запалює серце. «Нині наш світ має потребу у вірі, яка ґрунтується на обітницях Божого Слова і не відступає, доки Небо не почує молитву. Така віра з'єднає нас з Небом і зміцнює для боротьби з силами темряви» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 157).

«Хіба Христос і Його учні не творили чудес? Милосердний Спаситель живий і сьогодні, і Він так само готовий вислухати молитву віри, як і тоді, коли жив серед людей на Землі. Природне з'єднується з надприродним. Це частина плану Божого – давати у відповідь на наші молитви віри те, чого Він не зміг би дати, якби ми не звернулися до Нього» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 525). «Молитва – це даний Небом засіб для успішної боротьби з гріхом і правильного розвитку християнського характеру. Бог у відповідь на молитву дає тому, хто просить, усе, що тому бракує і про що він молиться. Ми можемо просити про прощення гріха, про злиття Святого Духа, про христоподібний характер, про мудрість і силу для звершення Його справи, про будь-який обіцяний Ним дар. Обітниця говорить: «Буде вам!»» (Е. Уайт. Молитва. С. 82). Апостоли розкривають важливий принцип, що має передувати молитві: покаюння, яке здатне очистити наше серце, дати нам сили та віру для молитви за інших (Якова 5:16).

Нехай заступницька молитва буде постійною у вашому житті. Розпочинайте ранок із молитви. Коли ви відгукнетеся на голос Святого Духа, ви побачите, як Бог дивовижно вестиме вас і

відповідатиме. Вірю, що заступницька молитва змінить ваше життя. Нехай у вашому житті будуть люди, які моляться за вас з вірою. Нехай у вашому житті будуть люди, за яких ви будете ревно і постійно молитися з вірою.

Віталій
Пилипенко

Я всегда тебя буду КРЕПКО ДЕРЖАТЬ

Я тебя перепахав в горниле страданий,
Но при этом всегда буду крепко держать.
Я хочу, чтобы ты посреди испытаний
Мою силу любви в полноте смог познать.

Я, Господь, избавляю от бездны греховной
И долиною плача веду Я тебя.
О, дитя, понимай: человек – не опора,
Утешение, сила, опора – лишь Я.

Уповай на Меня и храни свое сердце
От неверия, зла и печали земной.
Не давай для обиды и ропота места,
Они душу твою разделяют со Мной.

Ободришь и воспрянь утешением верным,
Я за правую руку с любовью держу;
И в последнее время от ветроучений
И греха обольщений тебя Я храню.

Я провел уже многих, и ты не смущайся,
Тебе нужно лишь только держаться Меня.
В послушании полном всем сердцем старайся
Днем и ночью искать непрестанно Меня.

Я держу тебя, сын Мой, за правую руку,
Я тебя наставляю ученьем Своим.
Покорись Моей истине, Божьему Духу
И без страха иди по следам лишь Моим.

Я веду тебя мимо земных развлечений,
Я тебе приготовил прекрасный чертог.
Не страшись ты, дитя, за Меня поношений,
Я тебе помогу, Я Отец твой и Бог.

Я держу тебя, сын Мой, за правую руку,
Я тебя умоляю: держись за Мою!
Если жизнь Мне доверишь как лучшему Другу,
То наследовать будешь обитель в раю.

Матвей Колесов

Чому знижується ТЕМПЕРАТУРА ВІРИ?

«Я знаю твої діла, що ти
ні холодний, ні гарячий.
О, якби був ти або хо-
лодним, або гарячим!»

Об'явл. 3:15

Цієї зими несподівано для нас температура знизилася до -13°C . Несподівано, адже ми звикли, що останніми роками зима тепла. Можливо, для жителів Аляски це не холодна погода, але руки звичайного українця в такий мороз без рукавичок сильно замерзають. Чи замислювалися ви коли-небудь про те, що відбувається з людиною, яка опинилася в умовах, коли її тіло починає замерзати?

Уявіть, що ви перебуваєте серед лісу при -35°C . Навколо нікого. До цивілізації пішки 15 км. Навіть якщо ви знаєте дорогу, добиратися в таку морозну погоду вам доведеться довго. Спочатку ви трохи розігріті, але через 15–20 хвилин температура тіла повертається до $36,6^{\circ}\text{C}$. Потім вона починає знижуватися приблизно на один градус за 30–40 хвилин.

Ось що відбуватиметься з вашим організмом далі. Коли температура тіла знизиться до 36°C , м'язи навколо вашої шиї та плечей почнуть стискатися. Це називається передсудомним м'язовим тонусом. Ваші рецептори посилають імпульси в гіпоталамус, який дає команду звузитися всій мережі капілярів на поверхні вашого тіла. Тому руки й ноги починає ламати від холоду. Через 45 хвилин температура тіла опускається до 35°C . Ви входите до зони легкого переохолодження. Тремтіння в тілі триватиме, доки в м'язових клітинах не вичерпаються запаси глюкози.

Минула година. Вас ще не огорнув панічний страх, але холод уже змушує ферменти вашого мозку працювати менш ефективно. З кожним градусом, на який знижується температура тіла після 35°C , рівень метаболізму в тілі падає на 3–5 %. Після позначки 34°C ви починаєте поступово втрачати пам'ять і розум. Поглянувши на годинник, через пів хвилини ви вже не зможете пригадати час. Навряд чи вам вдасться пройти хоч якусь відстань. Ви падаєте в кучугуру

й закидаєте голову. Тепло з вашого тіла продовжує виходити. За температури тіла нижче 33°C виникає стан апатії, а при 32°C настає ступор. Ви перебуваєте в зоні крайнього переохолодження.

При 31°C ваше тіло залишає спроби зігрівати себе тремтінням. Кров згущується, наче масло в замерзлому двигуні автомобіля. Споживання кисню, індикатор вашого метаболізму, знижується на чверть. Нирки тим часом працюють без зупинки, щоб упоратися з надлишком рідини, яку видавлюють звужені судини у ваших кінцівках. Між 31°C і 30°C ви втрачаєте здатність упізнати обличчя людини, яка прийде вам на допомогу, якщо, звичайно, прийде.

Температура тіла знизилася до 30°C . На шкалі градусника навіть немає такої поділки. У цьому стані електричні імпульси, що посилають охолоджені нервові закінчення у вашому серці, стають аритмічними. Саме серце перекачує дві третини від звичного об'єму крові. Нестача кисню і сповільнений метаболізм можуть спричинити візуальні та звукові галюцинації.

Приблизно при $29,5^{\circ}\text{C}$ серцевий ритм порушується, потім серце зупиняється. Від кисневого голодування гине мозок. Причому в агонії люди часто намагаються зняти із себе одяг. Через цей феномен, що називають «парадоксальним роздяганням», тих, хто замерзає в містах, часто плутають із жертвами сексуально-го насильства. Точного пояснення цього явища немає. Та найлогічніше полягає в тому, що перед непритомністю звужені судини на поверхні тіла раптово розширюються і виникає різкий приплив тепла до шкіри. Людина ніби починає горіти.

Щороку багато жертв переохолодження гинуть від перегрівання в процесі порятунку, коли всі звужені капіляри розширюються одночасно, спричиняючи різкий стрибок тиску. Найменший рух може спровокувати фібриляцію шлуночків сильно переохолодженої людини.

У 1980 році 16 данських рибалок врятували після аварії човна й півторагодинного перебування у крижаній воді Північного моря. Спустившись із рятувального судна, вони зайшли до кафе випити гарячих напоїв і відразу померли, усі 16 осіб.

При екстремально низьких температурах організм ніби «консервується», сповільнюючи внутрішні процеси. Багато людей, знайдених переохолодженими, здаються померлими. Тіло в такому стані може перебувати кілька годин, і виводити людину з нього потрібно обережно й поступово.

Коли ваше тіло замерзає, це страшно. Та значно гірше, коли таке відбувається з вашою вірою. Наприклад, після певних обставин ви раптом усвідомили, що вам більше не хочеться читати Біблію. Ви не зневірилися в Бога, Боже Слово для вас, як і раніше, – найвищий авторитет. Проблема лише в тому, що у вас просто не має бажання його досліджувати. Температура на градуснику віри почала ледь помітно знижуватися. Мимоволі ви почали віддавати перевагу фільмам і музиці, які раніше сумнілля підказувало уникати. Однак тепер у свідомості спливали вагомі виправдання, і ви вже не думаєте, що це шкодить вашому духовному здоров'ю. Навпаки, це дає вам відчуття щасливого й вільного життя.

Минув рік. Ви продовжуєте виглядати зразковим християнином, щосуботи ходите до церкви. Ось тільки прославлення Бога вже зовсім не торкається вашого серця. Проповіді почали здаватися нудними, молитви – банальними. А ще вас дратує лицемірство, яке ви помічаєте в церковній сім'ї. Насправді ж ви не усвідомлюєте, що ваша духовна свідомість починає «замерзати», якщо за скалкою в оці брата ви просто не відчуваєте колоди у своєму. Градус віри повільно і трагічно знижується до позначки 34°C , ви поступово втрачаєте пам'ять про пережиті досвіди з Богом.

Закрадаються думки, що, можливо, ваші невірнотчі знайомі мали рацію, і всі ті випадки порятунку й підтримки Господа були лише збігом, удачею.

33°C – це духовна апатія. Ви нічого не бажаєте робити: ні молитися, ні читати. До церкви ще час від часу ходите, але це або за звичкою, або через нав'язливу ідею: якщо не відвідуватимете її, то не потрапите до Небесного Царства. Ви відмовилися від усіх служб. Навіщо вам це?

32°C. Ви переходите на стадію «Церква не потрібна». Головне – просто вірити серцем. 31°C – серце починає замерзати. Доброта й чуйність покриваються шаром льоду. Ви стаєте глухими до потреб ближніх, іноді навіть грубими. Вам уже не соромно, коли з вуст злетить лайливе слово. А ще ви зовсім перестаете пізнавати Бога у своєму житті. Він починає здаватися вам злим і несправедливим.

Температура віри знизилася до 30°C. З'явилися галюцинації. Вам здається, що невірнотчим значно краще, ніж тим, хто покладає надію на Бога. Начебто там, за межами Божого Закону, люди живуть щасливіше, успішніше, веселіше. В особистому житті в них усе простіше. Якщо ви дівчина, то вам здається,

що всі адекватні хлопці або вимерли, або вже з кимось зустрічаються. Якщо ви хлопець, то виникають думки, що ви даремно берегли себе в чистоті до шлюбу.

29,5°C – фінальна стадія переохолодження. Віра повільно вмирає, ви мари-те, вам здається, що ви стаєте гарячими, ніби кров із новою силою почала текти по ваших жилах. Ви починаєте знімати із себе одяг праведності Христа, адже вам стає в ньому тісно та спекотно. Стираються межі моралі, змінюється система цінностей. Ви видаляєте зі свого характеру принципи, які раніше так цінували. Життя на повні груди, але без Бога. Ваше серце стало крижаним або, говорячи мовою Біблії, кам'яним. Для багатьох членів Церкви ви можете здаватися втраченим для вічності, багато хто від вас відвернеться. Багато хто, але не Бог. Він, як і раніше, вірить у вас. Він продовжує відігрівати вашу віру дбайливо й поетапно, щоб не було шоку від перегрівання.

Почуйте Його тихий голос. Вслухайтеся в дивовижні слова: «*І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті*» (Єзек. 36:26). Для Бога немає кам'яних чи відморо-

жених сердець. Він готовий працювати з будь-яким серцем у будь-якому місці й у будь-який час. «*Я знаю твої діла, що ти ні холодний, ні гарячий. О, якби був ти або холодним, або гарячим!*» (Об'явл. 3:15). Для Бога легше відновити взаємини з холодним віруючим, адже він, навіть перебуваючи в маренні, у безвихідній ситуації, може звернутися до Неба з надією. І Всевишній простягне руку допомоги, щоб зігріти. Більшість християн, які замерзають, зупиняються на стадії «теплі». 33°C – стан апатії. Ви можете ходити до церкви, але не бажати служити людям. Ви вибираєте байдужість. А Бог не втручається у ваш вибір. Ось так і минає життя деяких віруючих із відмороженою вірою на стадії «теплі». А яка температура вашої віри сьогодні?

Духовна війна реальна. Диявол присипає нас снігом. Спочатку це може бути весело, доки не усвідомимо, що опинилися в кучугурі, з якої не вистачає сил вибратися. Нехай із нами це не станеться. Борімося за свою віру в Бога. Молитовно борімося одне за одного.

Олег
Боков

ТОЧНІ ВИМІРИ

В и не раз бачили, як шайба залітає в хокейні ворота саме в момент фінального свистка. Коли забили гол: до чи після свистка? Іноді під час тенісного матчу вирішальний м'яч потрапляє на лінію, що окреслює поле. Аут чи ні? Чи зарахують очки?

Виміри відіграють важливу роль і в спорті, і в багатьох інших сферах нашого життя. Якщо я хочу пошити сукню, мені слід відміряти потрібну кількість

тканини і точно зробити викрійку. Якщо збираюся купити нові шини для автомобіля, потрібно знати розмір. Якщо я хочу побудувати човен у гаражі, спочатку краще виміряти його ворота, щоби після закінчення вдалося його витягнути.

У біблійні часи довжина вимірювалася ліктями – протяжністю передпліччя. Іншою мірою довжини була долоня – нею вимірювали зріст коня. Оскільки передпліччя й долоні у всіх людей різні, результати не завжди були точні. Сьогодні існують дві основні світові системи виміру: англійська й метрична. Ще одна система вимірювання, біблійна, це міри любові, які Бог дарував Мойсеєві, – Десять Заповідей.

Заповіді допомагають нам жити повноцінно та щасливіше. Ісус об'єднав Десять Заповідей у текст: «*Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою! Це – перша і найбільша заповідь. Друга – подібна до неї: Любитимеш свого ближнього, як самого себе!*» (Матв. 22:37–39). Обидва способи прояву любові дуже важливі, бо якщо ти любиш Бога, то любитимеш і свого ближнього. Якщо ти любиш ближнього, тобі буде легше любити Господа.

«Є ті, кому не все одно. На цьому будуться всі стосунки. Головне – зустріти таких людей.»

ХЛІБА... ХОЧ ТРОХИ...

Це був один із найскладніших років у моєму житті – 1993 рік. У 1992 році не стало моєї мами, через рік загинув мій друг Сергій, людина, якій я довіряв і на яку міг покластися. Мої друзі допомагали мені, як могли, але вони самі були не в кращому становищі. Не описуватиму подробиць, та скажу: що таке голод, я знаю не з чуток.

Одного вечора голод мене просто довів до відчаю. Удома не було навіть чаю. Грошей, щоб купити їжу, теж не було. Я одягнув пальто, яке продувалося наскрізь усіма вітрами, і вийшов надвір. Довго стояв біля під'їзду, не наважуючись куди-небудь іти, але потім усе ж зважився. Я пішов до хлібзаводу. Він був неподалік від мого будинку. Погода була вітряна, ішов дрібний дощ. Я підійшов до прохідної хлібзаводу й постукав.

На мій стук визирнув дідусь-вахтер і запитав: «Чого тобі?» Я чесно відповів йому: «Хліба... Хоч трохи, якщо можна». Дідусь мовчки відчинив двері та пропустив мене. Показавши рукою в темряву, у бік цеху, що світився, сказав: «Туди йди, синку. Скажи, що тобі потрібний хліб». Я пішов. Що ближче я підходив, то сильнішим був запах свіжого хліба. Ви розумієте, що таке запах хліба для людини, яка два дні взагалі нічого не їла?

Підійшов. Цех був старий, світилися вікна, складені зі склоквітів. Я зазирнув усередину: на відстані пів метра від мене конвеєром пливли буханки хліба. Я відійшов від вікна й піднявся сходами до дверей цеху. Постукав у двері й відчинив їх.

В обличчя вдарив жар. У цеху було шумно, тепло та світло. Працювали жінки в білих халатах і ковпаках. Хтось заправляв величезні тістозмшувальні машини, хтось знімав з конвеєра готовий хліб, хтось насипав борошно в ємності. Найближча до мене жінка, уже літня, побачила мене й запитала: «Що ти хочеш, синку?» Я намагався протерти запітнілі окуляри. Замерзлі пальці не слухалися. Нарешті попросив: «Якщо можна, хліба... Будь ласка!» Жінка зойкнула: «Та що ти стоїш там? Зайди всередину!»

Я зайшов, бо моє пальто зовсім не рятувало від холоду. Я ніколи не забуду, як декілька жінок просто впхнули мені в руки не один, а три буханці свіжого гарячого запашного хліба. Я не витримав, відламав окраєць і вгризся в нього. Я їв хліб і дякував: «Дякую вам, спасибі!» Літня жінка відвернулася, щоб я не помітив, і змахнула сльозу з очей. Потім вона подивилася на мене та сказала: «Синку, ти приходи. Приходи ще, якщо тобі треба буде хліб». Я говорив слова подяки і давив-

ся гарячим м'якушем. Потім вклонився їм і пішов.

Дідусь-вахтер випустив мене на вулицю: «Синку, я тебе пропущу, приходи». І я пішов додому, притискаючи до грудей уже дві з половиною буханки хліба. Додому я доніс дві. Я більше не ходив на хлібзавод. Не тому, що відтоді мої справи налагодилися, а тому, що не можна було зловживати добротою цих чудових людей.

Той хлібзавод уже знесли, на його місці стоять елітні новобудови. Проте щоразу, прямуючи тією вулицею, я згадую і доброго старенького вахтера, і тих чудових, милих і добрих жінок, які врятували мене від голоду того холодного листопадового вечора. І картаю себе за те, що навіть імен їхніх не запитав. Проте я їх усіх пам'ятаю і ніколи не забуду, адже вони врятували мене від голоду...

Нині багато людей голодні й шукають духовного хліба, яким є Ісус Христос. Ми можемо поділитися цим Хлібом і спасти чийсь життя...

Сергій Шишковський

«Усе має свій захід сонця і лише ніч закінчується світанком.»

РЕВНА МОЛИТВА

Англійське слово *watch*, що відповідає українському «не спати, пильнувати», має три значення: наручний годинник; дозор – уважне спостереження чи пошук небезпеки; варта – люди, які щось охороняють.

Апостол Петро дізнався про значущість цього слова, коли він та інші учні отримали зауваження від Ісуса за те, що не пильнували й не молилися (Матв. 26:41). Петро й сини Зеведеєві спали, коли Христос перебував у тяжкій і скорботній молитві до Отця в Гетсиманії.

Ревна молитва необхідна, аби стежити за часом. Час закінчується. Кінець швидко наближається. Нам потрібно витратити час, що залишився, на те, аби показати Божу любов світові, який незабаром загине. «Отже, ви знаєте час, що пора вже нам від сну прокинутися. Бо

тепер спасіння ближче до нас, ніж тоді, коли ми повірили» (Римл. 13:11).

Петро чув, як Ісус сказав Своїм учням, що для спасіння кожному відведено час (Матв. 24:13). Тому, коли апостол говорить, що кінець всьому близький, він насправді має на увазі пильнування чи готовність до молитви.

Ревна молитва необхідна, щоб уникнути небезпеки. Чому Петру радить християнам покладатися на молитву? Завдяки молитві він отримав уроки, які застосував у своєму житті. Він дізнався про цінність молитви, коли Ісус попереджав Своїх учнів про спокуси, з якими вони зіткнулися, коли стануть очевидцями Його арешту, суду над Ним і розп'яття. «Чому спиш? Встаньте й молитесь, щоб ви не потрапили в спокусу» (Луки 22:46). Християни також схильні впадати в спокусу. ►

МИ ЧАСТО БЕРЕМО НЕ ТІ НОТИ

В одному швейцарському готелі жили мама з донькою. Мама наполягала на тому, щоб її маленька донька навіть на канікулах продовжувала займатися грою на фортепіано. Щодня по обіді дівчинка йшла до великої вітальні та грала свої гами і просто мелодії. Вона займалася по пів години на день, проте її мимовільні слухачі не витримували навіть цього і по одному покидали хол.

Час минав, постояльці втомилися від цих щоденних музичних тортур, проте виховання не дозволяло їм скаржитися. Якось до дівчинки підійшов один із гостей. Він трохи постояв поруч із нею, а потім сказав:

– Посунься трохи, я сяду.

Дівчинка посунулася, і гість сів за фортепіано поряд з нею.

– Зіграй ще раз, а я підіграю, – попросив він.

Дівчинка знову почала вдаряти по клавішах. Чоловік поклав руки на клавіатуру. Це були гарні, сильні руки

справжнього піаніста. Залунала чудова мелодія – варіація на тему вправи. Присутні відразу помітили різницю у виконанні.

Хто це грав? Коли вони йшли з холу, там залишалася тільки юна піаністка, але вона не могла так зіграти. Вони поспішили назад і побачили, що поряд з дівчинкою сидить чоловік: це його гра перетворила знайомі їм вправи на чудову мелодію.

– Хто це? – запитали вони менеджера готелю.

– Відомий піаніст Джозеф Хофман, – промовив він. – Він живе тут під іншим ім'ям, щоб відпочити від шанувальників.

Вправи маленької піаністки дратували їх, але разом із великим виконавцем у неї виходило чудово.

Як це схоже на нас? Самі ми часто беремо не ті ноти. Наші найбільші досягнення не є чимось особливим і в кращому разі заслуговують на задовільну оцінку. Та якщо ми «трохи

посунемося» і дамо місце справжньому Маестро, наші спільні зусилля сприятимуть чудовим результатам. Що ближчими ми стаємо до Бога, то більше усвідомлюємо, що всіма своїми успіхами й досягненнями ми завдячуємо силі нашого Господа Ісуса Христа. Без Нього ми не можемо робити нічого (Івана 15:5).

«Та наблизився всьому кінець. Тому будьте мудрі й ревні в молитвах!» (1 Петра 4:7).

Ревна молитва необхідна, щоби бути розсудливим вартувим. Бути розумним означає бути розважливим чи тверезим. Розсудливий сторож завжди стежить за своїм постом та околицями. Петро і його супутники не були розсудливими вартувими, коли Ісус попросив їх не спати й молитися з Ним. Усі вони заснули.

Проте із цього досвіду Петро засвоїв великий урок. Тому він радить християнам бути ревними в молитві, як розсудливий сторож: **«Та наблизився всьому кінець. Тому будьте мудрі й ревні в молитвах» (1 Петра 4:7).** Тож дослухаймося до настанов апостола Петра, якщо не хочемо втратити шанс зустріти Ісуса.

Ответ придет тогда, когда не ждешь

Ответ придет тогда, когда не ждешь, – Не потому, что он уже не нужен; Когда в смирение боль свою несешь И думаешь: «Ведь быть могло и хуже».

Когда иссякнут все «зачем» и «почему» И сердце не колотится в тревоге, Но знаешь: Бог не даст пойти ко дну, К Нему ведут земные все дороги.

Ответ придет тогда, когда не ждешь, Когда покажется, что выжданы все сроки. Но все равно с надеждою живешь, Доверив свои нужды только Богу.

Ответ придет тогда, когда не ждешь, Как гром средь бела дня, а может, ночи, Нежданно и негаданно, и дрожь Охватит от реальности вдруг Божьей.

Поймешь, что боль твою с Собой делил, Хотя казалось, Небо на засове. Когда порою не хватало сил, Бог раны исцелял Своей любовью.

Поймешь тогда, что слышал Он всегда Молитвы стон и слезные прошенья, Хотя ответа не было тогда, Но у Него всегда все в Свое время.

Не позже и не раньше, только в срок. Хотя нам непонятно то молчанье, Но Господу важней всего итог Терпения и веры в испытаньях.

Ответ придет тогда, когда не ждешь, Объемля уголки всего сознания. И в сердце благодать, как Поздний дождь, Прольется, все собою заполняя.

Я НЕ ХОТИЛА БИ БУТИ ЗЛОЮ ТА ОБРАЖЕНОЮ

Раніше я думала, що життя завжди має бути на максимальній швидкості: вокзали, аеропорти, нові міста, нові люди та щодня нові враження. Якось я бігла у справах. Була така зима, коли в місті з дахів падали бурульки. І ось така бурулька впала за двадцять сантиметрів від мене, і тільки уламки розлетілися біля ніг. Двадцять сантиметрів – це менше секунди. Коли Бог подарував мені цю мить? Коли сушила волосся і вилка фена вилетіла з розетки? Чи коли зробила ковток чаю, він здався мені надто гарячим, я відставила чашку і повернулася взута з коридору, щоб допити вже холодний? Чи коли копір-салася в сумці й не могла знайти ключі?

Того дня я не планувала помирати. Я не планувала, що день, коли я бігла у справах, стане останнім у моєму житті. Насправді будь-яка мить нашого життя може стати останньою. Необережний крок на мокрій підлозі у ванній; п'яний водій, що вилетів на червоний сигнал світлофора; бурулька, що зірвалася з даху.

Я не переконую вас проживати кожен свій день життя як останній. Хочу, щоб ви навчилися цінувати кожен свій день як єдиний. Ми відкладаємо важ-

ливе на потім, бо думаємо, що в нас попереду ще багато часу. Ми заповнюємо своє життя рутинною, замість того щоб робити щось по-справжньому важливе. Зателефонувати дорогій людині і сказати: «Я люблю тебе, ти залишила глибокий слід у моєму житті» – замість претензій та образ. Обійняти дитину замість криків через погану оцінку. Перестати злитися, що світ несправедливий, а піти дивитися, як розпускається листя. Усе в моєму житті було не дарма.

В одному фільмі я почула фразу: «Що ти хочеш відчути останнім?» Я б не хотіла бути злою, ображеною і пораненою. Я хотіла би бути впевненою в тому,

що була благословенням для когось, що була сама собою, прожила своє життя.

Аби бути щасливою, не обов'язково дивитися на світ в ілюмінатор літака. Бути щасливою – це проживати кожну мить свого життя й розуміти, що все це не дарма, навіть якщо ви не виходили сьогодні з дому, їли улюблені цукерки й перечитували улюблену книгу. Адже кожен із нас – це історія. Я навчилася відповідати на запитання: «Чим ти зайнята сьогодні?» словами Урсули Ле Гуїн: «Сьогодні я зайнята тим самим, що й учора. Я зайнята щасливим життям».

Олена Пастернак

Двохвилинна розмова

У мене є знайома, генеральна продюсерка, гарна жінка років п'ятдесяти, але вона виглядає значно молодшою. Співробітники вважають її суворою. Вона має одну дивакуватість – це її мобільний телефон. Він непристойний навіть для пенсіонерки, хоч ноутбук в моєї знайомої дуже дорогі, і вона змінює їх одразу, щойно Стів Джобс випускає нову модель.

Спочатку співробітники натякали їй, щоб вона поміняла цю «допотопну» модель телефону, у якому навіть дисплей чорно-білий. На що моя знайома завмирала, мінилася в обличчі й непривітно відповідала. На її дні народження працівники кілька разів дарували найдорожчі мобільні телефони. Моя знайома дякувала та продовжувала користуватися своїм старим телефоном. І так уже дев'ять років.

Одного разу під час наради присутні помітили, що задня кришка телефону відходить і перемотана скотчем

просто по екрану. Проте вже ніхто навіть не натякав моїй знайомій про новинки мобільних телефонів. У кулуарах чулися жарти щодо цього. Що тут скажеш: якщо в людини є особистий водій, безглуздо вчити її жити й обговорювати її перев'язаний скотчем телефон.

Я поїхав на радіоринок, дві години мучив здивованих продавців, але знайшов те, що шукав. Наступного дня, поки нікого не було, я зазирнув до її кабінету і сказав: «Хоча свята вже минули, усе одно хочу подарувати вам цікаву річ». І поклав на стіл нову задню кришечку від її старої моделі телефону. Продюсерка несподівано схопила її, поцілувала й розплакалася. Руки не слухалися їй, і я сам замінив тріснулу кришечку на новеньку.

Коли я вже був біля дверей, залізна леді промовила:

– Дякую! Ви не уявляєте, що для мене зробили. Поживе ще мій старенький телефон. Дивіться, він став зовсім як новенький... Розумієте, у цьому телефоні є дві хвилини диктофонного запису нашої розмови з чоловіком. Він телефонував, вітав мене з днем народження і говорив, як мене любить, навіть заспівав шматочок пісні... Уже майже дев'ять років минуло. З того відрядження він так і не повернувся, загинув в аварії.

...І зовсім вона не залізна леді й не сувора начальниця...

ЗАПАХ МОКРОЇ ЗЕМЛІ

Багатьом подобається запах мокрої землі, особливо тим, у чиєму організмі не вистачає заліза чи інших мінералів. Запах мокрої землі навіть має назву – петрикор.

У землі живе безліч бактерій, званих актиноміцетами та стрептоміцетами. Намокаючи, вони об'єднуються в нитки або волокна, а коли сухо, виробляють мільйони спор, які розсіюються по землі й чекають наступного дощу. Коли краплі падають на землю, спори злітають високо в повітря і ми їх вдихаємо. В оболонці спор, що потрапляють нам у ніс, міститься хімічна речовина диметил-9-декалол, що відповідає за характерний запах мокрої землі. Ці бактерії нікому не завдають шкоди. Ми навіть насолоджуємося запахом завдяки їм.

Щось подібне відбувається з нами в складних ситуаціях. Чи зливався на тебе коли-небудь дощ проблем, які важко розв'язати? У нашому житті виникають ситуації, подібні до зливи, та коли буря стихає, з'являються нитки надії. Наступного разу в схожій ситуації ці нитки надії підкажуть тобі: «Ти вже одного разу проходив через це. Погане більше не повториться». Цей запах надії – голос Святого Духа. Як приємно чути, що тобі вдасться подолати важку ситуацію, що ти не постраждаєш знову через ті самі помилки. Дякую Богові за те, що залишив з нами Святого Духа (Римл. 15:13).

Дзеркальні нейрони

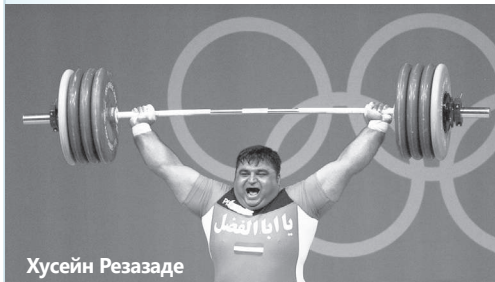
Аби наочно побачити, як працюють дзеркальні нейрони, підійти у багатолюдне місце, наприклад, у торговельний центр, і почніть уважно дивитися вгору, ніби шукаєте щось чи спостерігаєте за чимось цікавим. Ви швидко помітите, що люди почнуть робити те саме.

У нашому мозку є мільйони клітин, які називають дзеркальними нейронами. Вони відповідають за наслідування інших людей. Дзеркальні нейрони спонукають людей повторювати те, що роблять інші. Ви стоїте у торговельному центрі, розглядаючи стелю, і вже десяток людей поруч із вами теж шукають щось поглядом просто тому, що ви це робите.

Дзеркальні нейрони допомагають вам добре вивчити манеру розмови вашого друга, ви починаєте говорити так само, як і він, навіть не помічаючи. А ще вони привертають вашу увагу до почуттів і потреб інших людей, а іноді й тварин, щоб ви допомогли їм.

Дзеркальні нейрони допомагають вам помітити, що роблять інші й чого вони потребують. Та тільки ви вирішуєте, наслідувати тих, кого бачите, чи ні, допомагати чи пройти повз. Ваше завдання – контролювати дзеркальні нейрони з допомогою Ісуса. Бог вклав дзеркальні нейрони у ваш мозок. Він дав вам свободу та здатність вибирати. Перш ніж бездумно наслідувати когось, задійте мозок, подарований вам Ісусом (П. Зак. 30:19).

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Хусейн Резазаде

Один із найсильніших чоловіків у світі – іранець Хусейн Резазаде. Він неодноразово посідав перші місця на різних міжнародних змаганнях і встановив світовий рекорд, втримавши протягом кількох секунд штангу вагою 263 кг.

Жук-носоріг може підняти предмет, який важить у 850 разів більше за нього самого, і протягом години тягнути на собі вагу, що в 30 разів перевищує його власну. Проте це не найсильніша комаха в природі. Його перевершує панцирний кліщ, здатний підняти вагу в 1180 разів більше за вагу власного тіла. Чи може якась людина зробити те саме? Навіть Хусейн Резазаде на таке не здатний.

Самсон був незвичайною людиною. Його сила походила від Бога. Він не був господарем сили своїх рук, якими вбив лева й обрушив колони храму, де покло-

нялися Дагону. Коли Самсонові обрізали волосся, він втратив силу й уже не зміг звільнитися від мотузок, якими його зв'язали.

Якщо сила Хусейна Резазаде приносить йому медалі, якщо сила Самсона була незвичайною, а сила панцирного кліща дивує нас, то чи можна уявити, наскільки сильний Бог? Господь створив усе й усіх, у Нього вся сила й міць, і Він пропонує її тобі, коли ти цього потребуєш.

Які твої слабкості? Тобі складно навчатися чи працювати? Важко долати проблеми? У тебе є звички, що завдають шкоди твоєму фізичному й емоційному здоров'ю? Тобі іноді не хочеться йти до церкви? Ти відчуваєшся слабким, коли хтось нападає на тебе? Пам'ятай, Бог Своєю силою може зруйнувати все, що робить тебе слабким. Він використав Свою силу, щоб визволити ізраїльський народ від руки фараона. Бог буде використовувати Свою силу й нині, якщо ти вірний Йому. Визнай Його велич, силу, владу, і Він звершить великі чудеса у твоєму житті.

«Не видно страждання поміж Яковом, і не заприїтно нещастя в Ізраїлі, - з ним Господь, його Бог, а між ним – голосний крик на славу Царя! Бог, що вивів був їх із Єгипту, Він для нього, - як міць однорожця!» (Числ. 23:21, 22).

Недослідимі Господні дороги!

Коли в моїй сім'ї виникли проблеми, я почала шукати Бога. Досліджуючи Новий Завіт, прочитала про суботу, але подумала: «Ісус воскрес у неділю, отже, треба дотримуватися неділі». Я й не підозрювала, що дотримання суботи дуже важливе. Я почала відвідувати Православну церкву. Виконувала всі обряди, купила молитовник, молилася і Богу, і творінню, за померлих і живих.

Улітку 1999 року ми з подругою стояли в центрі міста. До нас підійшла дівчина й запросила на євангельську програму, яка проходила в нашому будинку культури. Вона вручила запрошення, ми їх узяли. Коли дівчина пішла, я розсміялася, подивившись їй услід, і промовила: «Свою віру я ніколи не зраджу!»

Через деякий час я захворіла. Сиджу вдома із хворим горлом, почуваюся погано. Чую стукіт у двері. До нас прийшла мамина подруга, яка вже відвідувала цю біблійну програму. Із собою вона привела Володимира Андрійовича Диманя та Сергія, хлопця з Молдови. Вони проводили цю програму. Я почала ставити їм запитання на релігійні теми і була вражена їхніми відповідями. Ми почастували їх чаєм, потім вони помолилися про моє одужання, і, на мій подив, я за три дні видужала. А до того я завжди хворіла довго, іноді до місяця.

Після цього я пішла на програму. Мені дуже сподобалося; там співали гарні мелодійні пісні, проводилися уроки вивчення Біблії. Мені поступово відкривалася істина. Наприкінці програми нам подарували Біблії, духовну літературу, псалми. Деякі люди хрестилися, серед них була і я. Ніколи не думала, що стану адвентисткою. Недослідимі Господні дороги!

Слава та хвала Богові, що Він привів мене до Своєї Церкви, відкрив мені істину. Господь виконує свої обітниці: «Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання; але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття. А Господній день прийде, мов злодій уночі, коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (2 Петра 3:9, 10).

Людмила
Доцюк

ДАЙ МЕНІ СЛУЖІННЯ

Люба живе в Узбекистані. Зріст її молодій жінки не перевищує 60 см. Хвороба, не торкнувшись її черепа, завадила вирости її тілу, зробивши її непропорційною. Збоку вона схожа на живу ляльку. Люба – життєрадісна людина, вона дякує Богові за все, що Він дав їй. Слухаючи її, залишається тільки дивуватися з того, що людина в її становищі може прославляти Бога і робити це так, як вона. Дізнавшись про Ісуса, Люба почала молитися Богові про те, щоб Він дав їй якийсь служіння. Малу групу своєї церкви вона попросила молитися про те саме.

Якось уночі Люба довго не могла заснути. Було близько півночі, коли вона ввімкнула радіо й почула, як ведучий передачі запрошує людей телефонувати до студії та розповідати, що дає їм надію. Після музичної паузи ведучий знову назвав номер телефону студії, запрошуючи слухачів поговорити про надію. Тоді Люба взяла слухавку й набрала номер. Вона розповіла про свій досвід, про те, що єдиним джерелом надії для неї став Ісус Христос. Ведучий ввічливо перебив її і зауважив: «Любо, не забувайте, що в нашій країні заборонено говорити про релігію». Жінка не звернула на це уваги та продовжила говорити. Ведучий знову перебив її: «Ця передача транслюється на всю країну, ви не боїтеся, що у вас виникнуть проблеми?»

Проте з якоїсь причини ведучий, мабуть, зворушений її розповіддю,

дозволив їй закінчити свої думки. Потім він сказав: «Я дозволив вам говорити, знаючи, що це суперечить закону. Можливо, комусь у нашій країні необхідно знати, що навіть з такими проблемами, як у вас, можна мати надію». Потім ведучий зробив Любі незвичайну пропозицію: «Ви могли б назвати в ефірі свій номер телефону? Я зрозумію, якщо ви відмовитеся, але раптом хтось захоче зв'язатися з вами». Люба, не вагаючись, назвала номер свого телефону, потім попросилася й поклала слухавку. За кілька секунд пролунав перший дзвінок. Хтось дзвонив їй з іншої області. Коли, поговоривши, вона поклала слухавку, одразу ж пролунав новий дзвінок. Близько четвертої ранку, відчувши, що не в змозі продовжувати, Люба відключила телефон.

О восьмій ранку, щойно вона ввімкнула телефон, одразу ж пролунав дзвінок. Це тривало весь той день і наступні дні. Так розпочалося її служіння по телефону. По всій країні сотні людей прийняли хрещення завдяки жінці, яка сказала Богові: «Дай мені служіння, Господи!»

Просіть Бога дати вам служіння і ясно показати, що ви повинні робити (2 Кор. 5:18).

Підготувала
Єва Труш

Беріть із собою Біблію

На початку 2000-х років я зайнялася приватизацією квартири, яка була розташована в районі поселення татар. Татари – дуже дружна нація, стоять одне за одного горою. Якось я прийшла в домоуправління, де всі працівники татарської національності, мусульмани. Черга була велика. Оформити необхідні документи до обіду не встигла. Довелося чекати, коли закінчиться перерва. Я дістала із сумки Біблію і почала мовчки читати.

Повз мене проходив один працівник ЖЕКу, побачив мене з Біблією в руках і почав ставити запитання на духовну тему. Я відповідала. Раптом він узяв мене за руку, завів до кабінету, щоб ніхто не заважав. Працівник посадив мене за стіл і сказав: «Говори!» Я почала читати Біблію і коментувати вірші. Кабінет поступово заповнився його співробітниками: стоять, слухають, запитують. І всі вони мусульмани! Час перерви давно закінчився,

БУДЬТЕ ВІРНІ БОГОВІ, НЕЗВАЖАЮЧИ НІ НА ЩО

ли людям розв'язати їхні проблеми – знайти того, хто пропав, злодія тощо. Юлія сказала, що їм зараз дуже потрібен режисер, і пообіцяла гарну зарплату. Олександр відповів, що йому дуже потрібна робота, але він точно не піде працювати саме на цю програму. Продюсерка здивувалася і запитала чому. Чоловік пояснив, що не хоче брати участь у справах, пов'язаних зі спиритизмом,

магією, дияволом та окультизмом. Юлія почала переконувати, що більшість історій постановочні, але врешті-решт погодилася, що не завжди все театралізовано. Коли до них приходять деякі екстрасенси, то їм самим стає страшно. Наприкінці розмови вона ще раз перепитала чоловіка, чи він не передумає. Олександр відповів, що ні, і вони попрощалися.

Я досі чітко пам'ятаю, як він вимкнув телефон, опустив руку і тихо, зітхаючи, сказав: «З людської точки зору я почуваюся немудрим: у мене немає роботи, закінчуються кошти, а я щойно відмовився від фінансово вигідної пропозиції... Проте я впевнений, Бог про нас попідкується».

Справді, минуло лише кілька хвилин, як чоловікові знову зателефонували. Цього разу це був колега з телеканалу СТБ. Він запитав, чи не хотів би Олександр працювати в них, їм дуже потрібен режисер на популярну кулінарну програму.

Відповідь Бога була дивовижна. Наступного ранку мій чоловік поїхав на нову роботу, подаровану йому добрим і турботливим Богом. Наш Господь завжди благословляє тих, хто прийняв рішення йти за Ним до кінця. Будьте вірні Богові, незважаючи ні на що.

**Вікторія
Ярош**

моя черга пройшла. Проте в мене була впевненість, що Бог використав мене, адже це не я говорила, а мій Господь! Я була здивована, що мусульмани самі цікавляться вісткою про Ісуса.

Я розв'язала всі свої питання з документами. Вийшла з ЖЕКУ – і не йшла, а летіла від щастя, що даремно прожила день. Куди б ви не йшли, завжди беріть із собою духовну літературу чи Святе Письмо. Ви не знаєте, як Бог вирішить використати вас для проповіді Євангелія.

«Я маю і інших овець, які не з цієї кошаки» (Івана 10:16).

Ірина Кулагіна

Вставай, МОЛИСЯ...

Якось під час літніх канікул моя донька зібралася відвідати однокурсницю, яка жила за містом. Разом із нею поїхали ще дві подруги. Марина прокинулася рано й поїхала, коли я ще спала. Уранці щось пробудило мене: «Вставай, молися за доньку». Я швидко встала і з хвилюванням опустилася на коліна. «Господи, якщо Ти пробудив мене, Ти знаєш, що з моєю донькою. Я не знаю, але відчуваю, що вона в небезпеці. Урятуй її, де б вона не була, і допоможи їй. Простягни їй Свою руку допомоги», – молилася я, та невдовзі заспокоїлася, сподіваючись на краще і вірячи, що Господь перебуває з моєю донькою.

Увечері, коли Марина повернулася, я запитала, чи не сталося чогось. «Від тебе нічого не можна приховати», – зітхнула донька і розповіла, як вона та її подруги, запізнаючись на електричку, дуже поспішали. Дівчата ввійшли у вагон, коли до відправлення залишалося дві хвилини, а Марина провалилася між вагоном і платформою, яка опинилася на рівні її голови. Перед нею промайнуло все її недовге життя.

На платформі нікого не було, і ніхто не бачив, що вона провалилася. Раптом чийсь сильні руки підхопили її та поставили на платформу. Щойно вона тремтливими ногами ввійшла до вагону, двері зачинилися й електричка рушила. У цю мить я палко молилася про порятунок доньки. Марина була врятована за лічені секунди. Я впевнена, що Господь послав Свого ангела для порятунку моєї доньки. Слава Богу!

Л. Шевельова

ТВОЮ ТУРБОТУ НІ З ЧИМ НЕ ЗРІВНЯТИ

Я отримала квартиру. Яке це щастя мати своє житло, свій дах! Моя квартира – це ще одне підтвердження того, як Бог дбає про людей. За характером я людина інертна, не пробивна, не можу просити для себе, для інших роблю це легше. Те, як я отримала квартиру, є чудо, розтягнуте у часі.

Ми всі жили разом: мама, сестра, я із сином. Завод, на який я прийшла працювати завдяки наполегливим порадам друзів, будував житло для співробітників, і мені також радили стати в чергу, щоб отримати квартиру. За документами я мала дах над головою, а в чергу таких не ставлять.

Бога я тоді ще не знала, але весь час хтось з друзів чи знайомих підштовхував мене до тієї чи іншої дії. Чудовим чином 1994 року я отримала ключі від квартири. У країні розпочалася розбудова, зарплату не давали, було важко виживати. А тут нова квартира. Як туди в'їжджати, якщо немає грошей на ремонт?

Видали ключі від вхідних дверей, єдиних, які були встановлені в будинку. Інші двері, рами від вікон, сантехніку дали зі словами: «Встановлюйте самі і радійте, що встигли отримати безкоштовне житло». Я тишилася, я справді тишилася.

Тоді уже півтора роки я була у завіті з Богом і розуміла, Хто подарував мені цю квартиру, а також знала, що розпочаті Він допоможе довести до кінця. Брат із церкви встановив сантехніку безкоштовно. Інший брат у Христі засклав вікна. «Дякуй Богу!» – такою була їхня відповідь на моє запитання «Як вам віддячити?»

Але як зробити стяжку на підлозі? У будинку ще працювала бригада будівельників, але тільки за могорич. Мій син запитав мене одного разу: Що таке могорич? Зазвичай, це пляшка спиртного. Коли я звернулася до будівельників із проханням, вони запитали: «А могорич буде?» «Буде», – відповіла я. У мене з'явився план.

Коли будівельники завершили роботу, я сказала: «Я дуже вдячна за вашу чуйність і вашу працю. Ви дуже добрі люди. Ви зробили мені велику послугу, і я хочу віддячити вам. Як і обіцяла, я приготувала могорич, але він особливий».

Я накрила стіл, зробила бутерброди, салати та поставила трілітрову банку компоту зі словами: «Це не вино, а компот. Я не змогла принести вино та нашкодити людям, які зробили мені до-

бро. Я не можу налити у склянку те, що руйнує здоров'я, сім'ї. Я дійсно вдячна вам і хочу, щоб ви були благословенні». Після обіду один із будівельників сказав: «Знаєте, так навіть цікавіше, ніж з вином. І настрій гарний, і тверезий!»

Стяжка готова, з сином постелили лінолеум, вікна та двері на місці, але на вікнах не було ручок, вони не зачинялися. А у нові квартири залазили злодії, знімали двері, крали сантехніку. Одну квартиру обікрали, другу... Я молилася за охорону, але розуміла, що треба купити віконні ручки.

Наближалася неділя, єдиний вихідний, коли я могла піти на ринок і купити їх, проте я не мала грошей навіть на ці ручки для вікон. Я стала на коліна і розповіла все Богові: «Боже, я йду на ринок без грошей, але сподіваюся на Тебе. Допоможи мені купити ці ручки». І пішла. Дорогою не зустріла жодно-

го знайомого, у кого можна було б позичити гроші. Уже півгодини у дорозі, а грошей у руках не було. Залишився ще один поворот – і я на ринку. Раптом почула: «Ларисо, як добре, що я тебе зустріла. Я несу тобі гроші, твої склянки продала».

Я підійшла до знайомої та розповіла: «Галю, ти знаєш, що я йду на ринок без грошей. Попросила Бога дати мені їх та й пішла. І Він послав тебе мені назустріч». Галина замовкла на хвилинку, а потім сказала: «Знаєш, я збиралася йти іншою дорогою, але чомусь мене повело в цей бік. Цікаво».

Мій дорогий Господь, я вдячна Тобі за твою увагу до мене, за турботу. Я пишу цю історію через 13 років, щоб зберегти в пам'яті те, що ти робиш для мене. Твою турботу ні з чим не порівняти.

Лариса Дьоміна

НІЧОГО НЕ БІЙСЯ

У серпні 2021 року мені робили операцію з видалення ракової пухлини на обличчі. Коли підтвердився діагноз, здавалося, що земля тікає з-під ніг, але потрібно було діяти. Розпочала з того, що попросила всіх своїх рідних, братів і сестер у Христі молитися про мою проблему. Сама постійно перебувала в молитві та просила Бога послати того лікаря, якого вибрав би мені Він Сам. Я молилася за лікаря, бажаючи йому та його рідним і близьким добробуту та здоров'я, його колегам по роботі – взаєморозуміння й мудрості.

Тричі їздила в онкологічну лікарню, і двічі мене відправляли додому, аргументуючи тим, що необхідно зробити додаткові аналізи. І ось врешті-решт мене госпіталізували, оскільки лікар вийшов із відпустки, і наступного дня

призначили операцію. Перед операцією лікарі запросили мене до кабінету перев'язки, визначилися, виділивши маркером ділянку для видалення пухлини. Коли я вийшла в коридор, то побачила лікаря. Він сказав: «Нічого не бійся!» Я зрозуміла, що через лікаря чую слова підбадьорення мого Господа. Подякувавши, я впевнено пішла в палату готуватися до операції.

Спочатку мене планували оперувати під загальним наркозом, але перед операцією вирішили зробити місцевий. Підготували уколи. Лікар, обколюючи ділянку біля вилиці, сказав, що доведеться потерпіти, оскільки буде дуже боляче. Я відповіла, що тепер витримую все. Було боляче, але Бог допоміг мені витерпіти. Накладаючи шви, лікар сказав: «Я призначу знеболювальні,

ХТО ВІРИТЬ В ІСУСА ХРИСТА

Хочу поділитися цікавою історією про мого діда, яка сталася 1941 року. Мій дідусь Олексій був першим пастором у нашому місті. У 1941 році під час німецької окупації хтось убив німецького солдата, тому німці зібрали всіх чоловіків в одному будинку та планували надвечір усіх розстріляти. У тому натовпі також стояли мій дід і мій батько Михайло, якому на той час було 19 років.

Коли німецький офіцер почав перевіряти документи, він зауважив, що дідусь має свідоцтво про те, що він є пастором протестантської церкви. Це свідоцтво було німецькою мовою, бо дідусь до війни закінчив курси в Німеччині. Офіцер запитав: «Тут є твої люди?» Дідусь відповів: «Так, тут є кілька десятків віруючих». Офіцер сказав: «Забирай усіх віруючих – і ви вільні».

Дідусь просто не міг повірити своїм вухам. Це було справжнє чудо. Він почав називати імена віруючих. Невіруючі, розуміючи, що відбувається, почали просити: «Олексію, назви моє ім'я. Я обіцяю відсьогодні служити Богові!» Кожен хотів жити.

Дідусь розгубився, не знаючи, що робити, і раптом Бог дав йому одкровення. І він промовив: «Усі, хто вірить в Ісуса Христа, ставайте до мене». І всі люди просто перейшли на його бік. Німецький офіцер сказав: «Ні, ви мене не обдурите. Забирай своїх, віруючих, а з рештою ми вирішуватимемо, що робити далі». Мій дідусь перейшов на інший бік і знову сказав: «Усі, хто вірить в Ісуса Христа, ставайте до мене». І всі люди знову перейшли на його бік.

Бог зробив велике чудо: німці відпустили всіх людей. Як розповідав мій батько, того вечора в церкві не було місця не тільки сісти, а навіть стати. Усі присутні дякували Богові за те, що врятував їх від смерті.

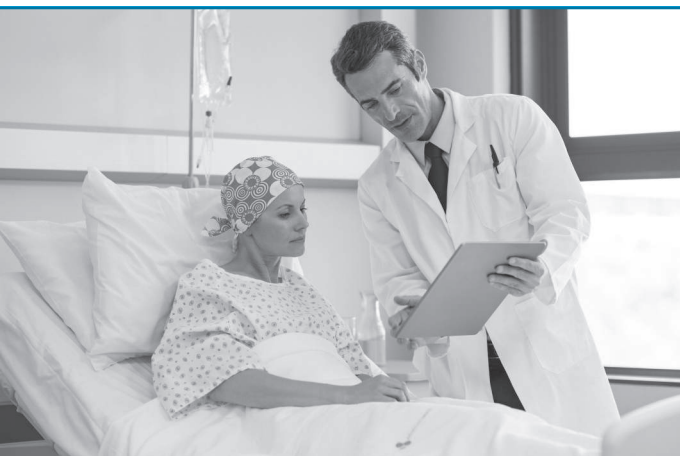
«Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя. Ось це я написав вам, віруючим в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Івана 5:12, 13).

Роман Савачко

Якось одного чоловіка запитали:

– Чи багато законів потрібно країні для благополуччя та процвітання?

– Усього три, – відповів чоловік. – Перший закон: серпи та плуги мають сяяти як дзеркало. Другий закон: дорога до суду має бути вкрита зеленою травою. Третій закон: пороги Божих храмів мають бути стертими.

«Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Марка 11:24).

від знеболювального препарату, щоб постраждати з Тобою хоч трохи. Страждаючи, Ти відмовився навіть від оцту, і я відмовляюся від препаратів». Декому може здатися, що я знущала з свого організму, але чомусь я саме так помолилася.

Операцію завершили, мене перевезли до палати, і знову лікар повторив свої слова про знеболювальні. Я переконала його, що мені вони не знадобляться. Погодившись зі мною, після закінчення робочого дня він зайшов до палати дізнатися про моє самопочуття і ще раз сказав про знеболювальне.

тому що буде дуже боляче, коли виходитиме наркоз». Відповісти йому не могла, оскільки накладали шви, тому подумки помолилася Богу: «Господи, Ти терпів біль на хресті. Невже я не зможу постраждати з Тобою? Я відмовляюся

Я всю ніч спала чуйно, щоб не пошкодити шов, але болу не відчувала. Я дякувала Господу. Уранці під час обходу лікар здивувався: «Не може бути, щоб не боліло». Він змінив мені пов'язку, шов був у нормі. Я пішла до палати, слідом прийшов лікар зі словами, що треба проколоти антибіотики. Я попросила його почекати, адже в цьому не було потреби. Він погодився.

За тиждень мене виписали. Під час останнього огляду шва я розповіла лікареві про молитву за нього, його рідних, близьких, сім'ю, колег і про те, що Господь вибрав саме його для моєї операції. Він був дуже здивований і дякував. «Не бійся, Я з тобою, – сказав мені Господь. – Вірте – і станеться вам за вашою вірою». Я вірю Тобі, Господи!

Тетяна Н.

ХРАНИ ВАС БОГ

Храни вас Бог. Храни Он вас всегда.
Храни вас дома, в школе, на работе.
И пусть на вас не свалится беда,
И пусть не утомляют вас заботы.

Храни вас Бог. Все ваши ночи, дни
От их узлов и трудных ситуаций.
Храни от боли сложных операций,
От стресса и депрессии храни.

Храни вас Бог. Храни семью, детей.
Пусть у врага к ним доступа не будет,
Пусть Дух Святой их к жизни вечной будит
И пойманных избавит от сетей.

Храни вас Бог от голода, войны,
Предательства, измены и гонений,
От эгоизма, гордости, падений,
От чувств, что никому вы не нужны.

Храни вас Бог в развилках всех дорог,
Где, может, будет трудно, больно, тесно,
Чтоб не скривить, не поступить нечестно,
Не сбить кого-то равнодушно с ног.

Храни вас Бог. Всегда. Везде. Во всем.
Ведь жизнь – она от бед неотделима.
Пусть милость Божья будет сердцу зрима,
Которую нам Бог шлет день за днем.

Анна Вельк-Деер

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:

UA753808050000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Я була ЗОСЕРЕДЖЕНА НА СКЛЯНЦІ

**«Якщо хто Мені служить,
хай іде за Мною, і де
Я, там буде і Мій слуга.
Якщо хто Мені служить,
того пошанує Мій Отець.»**

Івана 12:26

Якось жінка підійшла до пастора і сказала:

– Я більше не ходитиму до церкви.

– Чому? – запитав він.

– Я бачу, як люди розмовляють телефоном під час служіння. Одні плічкують, інші просто живуть неправильно. Вони всі лицеміри.

– Добре, але чи можу я попросити вас дещо зробити для мене, перш ніж ви приймете остаточне рішення? – запитав він.

– Звичайно, – погодилася жінка.

Візьміть склянку води й обійдіть церкву двічі, аби вода не вилилася.

– Так, я можу це зробити.

Коли вона повернулася, пастор запитав:

– Ви бачили, що хтось розмовляє телефоном, плічкує чи невічливий?

– Я нічого не бачила, оскільки була зосереджена на цій склянці, щоб вода не розлилася, – промовила жінка.

– Коли ви приходите до церкви, ви повинні бути настільки зосереджені на Богові, щоб не впасти в спокусу в житті. Ось чому Ісус сказав: «Іди за Мною». Він не казав слідувати за християнами, – порадив пастор.

Не дозволяйте вашим взаєминам із Богом бути зумовленими тим, як інші ставляться до Господа. Нехай вони визначаються тим, наскільки ви зосереджені на Богові.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТІЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Можлива оплата картою «Підтримка»

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, В. Кривий
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.